

PROLOGAS

2014-ųjų vasaris

Emilė Bilingem mėgino klykti pro burną dengiantį delną.

Ji jautė apatinį žandikaulį spaudžiančius plonus, bet tvirtus pirštus. Išleistas garsas atsimušė į delną, bet ji pamėgino atmesti galvą ir išsilaisvinti. Pakaušis atsitrenkė į kažką kieto, į šonkaulį.

— Apsiramink, kvaila kaliūkšte, — suniurnėjo jis, tempdamasis atbulą.

Dunksėjimas ausyse kone užgožė jo žodžius. Emilė jautė, kaip smarkiai krūtinėje daužosi širdis.

Per akių raištį nesimatė, kur ji yra, tačiau po kojomis jautė žvyrą.

Su kiekvienu žingsniu ji vis tolo nuo Siuzės.

Emilė dar kartą pasimuistė. Ji pabandė išsilaisvinti iš jo gniaužtų, pajudindama žastus, bet pagrobėjas tik dar smarkiau ją suspaudė. Stengėsi išsirangyti iš jo glėbio, tačiau rankos tik dar stipriau ją apsvijio. Ji nenorėjo eiti su juo. Jai reikėjo ištrūkti. Susirasti pagalbą. Tėtis žinotų, ką daryti. Tėtis jas abi išgelbėtų.

Ji išgirdo durų gurgžtelėjimą. O ne, tai buvo autobusiukas.

Emilė sukaupė jėgas, ketindama klykti. Nenorėjo ir vėl atsidurti autobusiuke.

— Prašau... ne... — rėkė ji, mėgindama ištrūkti iš jo rankų.

Jis smarkiai spyrė jai į pakinklį.

Kelis sulinko ir Emilė virto į priekį, tačiau ant žemės nespėjo nukristi, nes buvo sugriebta už plaukų.

Galvos oda degė, iš akių pabiro ašaros.

Jis vienu judesiu įstūmė ją į automobilio galą ir užtrenkė duris. Pasigirdo tas pats duslus garsas kaip ir prieš kelias dienas, kai ji ėjo į mokyklą.

Klasė dabar atrodė taip toli, ir ji spėliojo, ar dar kada teks išvysti savo draugus.

Autobusiukas staigiai apsisuko, ir ji atsitrenkė į duris. Pakaušyje skausmas prasiveržė it fejerverkas.

Ji stengėsi atsisėsti tiesiai, bet autobusiukas judėjo greitai, nuolat mėtydamas ją į šalis.

Automobilis dardėdamas lėkė dideliu greičiu, ir ji susitrenkė skruostą į medines grindis. Krūptelėjo, kai vinis prarėžė jos nuogą blauzdą. Per kulkšni nutekėjo kraujo srovelė.

Siuzė ragintų ją neprarasti stiprybės. Kaip tą kartą, kai per gimnastiką pasitempė riešą. Siuzė suėmė jos kitą ranką ir stipriai spausdama bei kartodama, kad viskas bus gerai, teikė stiprybės. Ir neklydo.

Tačiau šįkart buvo kitaip.

— Siuze, aš nebegaliu, atleisk, — sukuždėjo Emilė, ašaroms peraugant į kūkčiojimą.

Ji iš visų jėgų stengėsi būti narsi, tačiau kojose prasidėjęs drebulys apėmė visą kūną.

Emilė prisitraukė prie smakro kelius, stengdamasi susigūžti į patį mažiausią kamuolėlį, tačiau drebulys nesiliovė.

Ji pajuto tarp kojų šlapimo lašus. Netrukus jie virto srove, kurios kūnas nesugebėjo sulaikyti.

Iš Emilės gerklės išsiveržė baiminga aimana, ir ji meldėsi, kad ši kankynė kuo greičiau pasibaigtų.

Ir staiga autobusiukas sustojo.

— M-mamyte, prašau, atei manęs pasiimti, — sušnibždėjo Emilė, stojus grėsmingai tylai.

Ji nejudėdama šliejosi prie durų. Nuo drebulio sustingo galūnės. Jai nebeliko jėgų kovoti, tad mergaitė tik laukė, kas bus.

Kai duris atvėrė pagrobėjas, jos gerklėje įstrigo baimės gumulas.

*Juodasis Kraštas,
2015-ųjų kovas*

Kima Stoun juto viduje kunkuliuojantį pyktį. Nuo pat epicentro jos smegenyse jis it elektra plito iki pėdų, sugriždamas atgal.

Jei šiuo metu greta būtų jos kolega Brajentas, jis paragintų nusiraminti. Pagalvoti, prieš imantis veiksmų. Pamaštyti apie savo karjerą ir pragyvenimo šaltinį.

Todėl Kima džiaugėsi, kad yra viena.

Sporto salė „Pure“ buvo įsikūrusi Level Strite, Brajerlio Kalvoje, tarp „Merry Hill“ prekybos centro ir Krantinės rajono biurų bei barų komplekso.

Buvo sekmadienis, pietų metas, ir stovėjimo aikštelė buvo pilna. Kima apsuko ratą, ir neradusi tuščios vietos, savo motociklą „Ninja“ pasistatė priešais pat duris. Ji planavo greitai apsisukti.

Stoun įžengė į fojė ir priėjo prie registratūros. Daili įdegusi moteris pasitiko ją su plačia šypsena ir ištiesta ranka. Kima spėjo, kad šioji tikėjosi gauti kokią nors abonemento kortelę. Tačiau ji parodė kiek kitokį dokumentą. Policininko ženklelį.

— Nesu šio klubo narė, bet noriu trumpai pasikalbėti su viena jūsų lankytoja.

Moteris apsidairė, tarsi ieškodama, su kuo pasitarti.

— Policijos reikalų, — pareiškė Kima. Juk beveik taip ir yra, pridūrė sau.

Moteris linktelėjo.

Kima dirstelėjo į plano lentą ir iškart suprato, kur jai reikia eiti. Pasukusi į kairę, atsidūrė priešais tris eiles treniruoklių, ant kurių ėjo, šokinėjo ir bėgo žmonės.

Ji iš nugaros nužvelgė žmones, švaistančius energiją ir nejudančius iš vietos.

Ieškoma moteris pačiame kampe žingsniavo aukštyn žemyn. Atpažino ją pagal šviesius plaukus, surištus į uodegėlę. O prie ekrano padėtas telefonas nepaliko jokių abejonių.

Pamačiusi savo taikinį, Kima liovėsi kreipusi dėmesį į švysčiojančių galūnių garsus bei smalsius į ją, vienintelį salėje visiškai apsirengusį žmogų, nukreiptus žvilgsnius.

Šiuo metu jai terūpėjo vienos moters ryšys su devyniolikmečio, vardu Deveinas, mirtimi.

Kima apsižergė treniruoklio priekį. Treisės Frost veide pasirodžiusi nuostaba beveik išsklaidė jos pyktį. Tačiau nevisiškai.

— Galim pasikalbėti? — paklausė ji, nors iš tiesų tai nebuvo klausimas.

Moters kojos akimirką susipynė, ir vos neįvyko nelaimė.

— Kaip, po velnių, tu?.. — Treisė apsižvalgė. — Tik nesakyk, kad įėjai, parodžiusi savo ženklelį?

— Pasikalbėkime nuošaliai, — pasakė Kima.

Treisė toliau žingsniavo.

— Klausyk, mielai pasikalbėčiau ir čia, — jau garsiau prabilo detektyvė. — Nes šitų žmonių daugiau niekada nebepamatysiu.

Kima jautė, kaip į jas įsminga mažiausiai pusė visų akių.

Treisė nulipo nuo treniruoklio ir pasiėmė savo telefoną.

Stoun nustebino moters ūgis — ji manė, kad Treisė geriausiu atveju yra metro šešiasdešimtys. Mat Kimai nebuvo tekę jos matyti be batų penkiolikos centimetrų kulnais, avimų bet koku oru.

Kima įsiveržė į moterų tualetą ir prirėmė Treisę prie sienos. Jos galva tik per kelis centimetrus išvengė rankų džiovintuvo.

— Kokį velnią įsivaizdavai daranti?! — užriko Kima. Kabinos durys prasivėrė, išbėgo paauglė. Jos liko dviese.
— Tu negali manęs taip...

Kima žengė dar arčiau, ir dabar jas teskyrė vos siauras tarpelis.

— Kaip tau į galvą šovė publikuoti tą straipsnį, kvaila kale? Jis mirė. Deveinas Raitas mirė per tave.

Treisė Frost, vietinė reporterė ir niekinga menkysta, pagaliau suvirškinusi Kimos žodžius, du kartus sumirkėjo.

— Bet... mano... straipsnis...

— Tavo straipsnis jį ir nužudė, tu kvaila karve.

Treisė ėmė purtyti galvą. Kima patvirtindama linktelėjo:

— O, taip.

Deveinas Raitas buvo paauglys iš Bugienio rajono. Jis beveik trejus metus priklausė „Bugienio galvų“ gaujai ir norėjo iš jos pasitraukti. Gauja tai suuodė ir padūrusi paliko jį mirti. Galvojo, kad vaikį nužudė, tačiau praeivis mirštančiam atliko širdies masažą. Tada Kima ir buvo iškviesta tirti pasikėsinimą nužudyti.

Visų pirma, jai buvo nurodyta slėpti faktą, kad paauglys išgyveno, nuo visų, išskyrus šeimą. Detektyvė suprato, kad jei ši žinia pasiektų Bugienio rajoną, gauja rastų būdą jį pribaihti.

Stoun visą naktį praleido prie sužeistojo lovos, meldama, kad jis paneigtų prognozę ir imtų kvėpuoti savarankiškai. Laikė jo ranką, dalindamasi savo energija ir trokšdama, kad jis rastų stiprybės sugrįžti. Ją sujaudino drąsus vaikinio noras pakeisti savo gyvenimą ir susigrumti su likimu. Stoun norėjo susipažinti su narsiu jaunuoliu, nusprendusiu, kad gaujos gyvenimas — ne jam.

Kima palinko į priekį ir pervėrė Treisę žvilgsniu. Šiai nebebuvo kur trauktis.